

EVROPSKÁ SPACE OPERA

TRINÁCT DNŮ GUERILLY

RICHARD ŠUSTA

CYKLUS
VÁLKA MEMŮ
KNIHA DRUHÁ

BROKILON

Richard Šusta

TŘINÁCT DNŮ GUERILLY

Copyright © 2020 by Richard Šusta

Cover © 2020 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2020 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-506-9

ISBN PDF: 978-80-7456-507-6

ISBN ePub: 978-80-7456-508-3

ISBN Mobi: 978-80-7456-509-0

Richard Šusta

Třináct dnů guerilly

**Válka memů,
kniha druhá**

**Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2020**

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svít magnetaru
5. *Třpyt strangeletu **

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán
3. *Ušlechtilé příměří **

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. *Krusta temné hvězdy **

** připravujeme*

<http://www.susta.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Připomenutí některých událostí předchozí knihy *Šedá zóna*

Tajná sekta *fighů* se téměř půl století ukrývala uvnitř prvomistického hnutí a postupně se rozrůstala. Uctívala militantní mem *fighire* a připravovala převrat.

Vybudovala také základnu na Saturnově měsíci Rhea, kterou oficiálně označovala za mezinárodní výzkumnou stanici. Ve skutečnosti se tam trénovali piloti na používání *passaper-torů* zvaných též *skokáče*, které výrazně zkracovaly dobu kosmických letů.

Výzvědné služby vypátraly už před roky, že existují nebezpečné nepolapitelné lodě, a tak zkoušely nějakou ukrást. Před třemi měsíci uspěla loď *Korzárka*, která vznikla za podpory zbrojovek centrální části *Amspacu*, amerického sdružení výrobních inzón. U Saturnu sice padla většina její posádky a ostatní jen tak tak na poslední chvíli utekli, ale ukořistili pět

skokáčů, jimiž se vybavila obrněná fregata *Cheryl*, a to tajně, bez vědomí armádního štábu.

Stíhací šalupa *J. K. Julia* poté opuštěnou *Korzárku* rozstřílela a vytvořila věrohodnou dezinformaci, že odcizené passapertory byly zničeny, čímž trochu uchlácholila lobby podporovatelů *fighire* mezi pozemskými elitami.

Před týdnem *Cheryl* obránce Rhey překvapila a vyložila výsadkové jednotky, které dobyly celou základnu.

V bojích u Saturnu ztratili *fighové* skoro polovinu svých pilotů, ale druhá půlka jim zůstala. Nejlepším ze všech byl 578, bývalý velitel letky na Rhee, který úzkostlivě tajil svou totožnost a zásadně se představoval jen číselným volacím znakem.

V okamžiku, kdy fregata *Cheryl* zaútočila na Rheu, byl tři sta gigametrů od ní, protože nakládal zboží na mezihvězdnou loď *Aviwenorepe*. Dovezl k ní sice cenné věci, ale nedostal šestici zánovních passapertorů, protože doručil jen část objednávky.

Pilot 578 se tedy vydal na Mars pro doplatek, a tak unikl bojům. Stejně by se do nich nemohl zapojit, protože jeho nákladní loď typu *voyager* létala sice díky kvalitnímu skokáči zázračně rychle, ale neměla pořádnou výzbroj.

Aviwenorepe zkusila po odletu 578 zasáhnout do událostí na straně *fighů*, ale *Avien Helm*, který pilotoval *Cheryl*, vymyslel mazaný plán a chytil ji do pasti.

Darpí *Véris*, zvaná *Purpí*, se před pozemským půlrokem pohádala s albínem *Ipukú*, koordinátorem marsovských *fighů*, a trpěla jeho mstivým týráním. Ztratila důvěru v tajnou organizaci a rozhodla se podpořit *Aviena Helma*, svého bývalého spolupracovníka. Poslala mu vzkaz na *Cheryl* přes výzvědnou službu *Solgressu*, sdružení ruských *inzón*.

Její informace přispěla k nalezení šestice passapertorů ukrytých na *Aviwenorepe*, ale kvůli utajení se vše prohlásilo

za šťastnou náhodu způsobenou rozpustilým dováděním šimpanze Šéfa, maskota údržbáře Buggyho.

*

Vrtkavá štěstěna se teď škodolibě chechtala oběma stranám. Vítězové bitvy u Saturnu ukořistili celkem tucet passapertorů, avšak s těmi uměli trochu létat jen dva jejich muži, Avien Helm a seržant Matthew, který býval pilotem fighů s volacím znakem 701, ale přešel na druhou stranu.

Fighové by dokázali během několika dnů povolat záložníky a postavit sebranou letku elitních pilotů s dlouholetým bojovým výcvikem, ale neměli pro ně výbavu, protože jim zůstal jediný skokáč, ten z voyageru pilota 578. Nemohli se pustit do otevřené války, a tak zahájili kosmickou guerillu.

Den 1.

Diamantový hrad

Asteroid 2867 se měnil v diamantový hrad. Vojáci mu tak říkali, i když připomínal rozpadlou zříceninu. Vypadal jako světle šedý balvan, který byl nahrubo osekáný do tvaru briliantu a poté vystavený ve vesmírném klenotnictví. Rotoval v jeho vzduchoprázdné výloze, aby ukázal všechny své strany, avšak nespěchal. Jedna otáčka mu trvala šest hodin a tři minuty, ale i kdyby se vrtěl čiperněji než pouťový kolotoč, stejně by ho koupili leda marnotratníci.

Jeho povrch kazily četné šrámy, jimž neunikla ani jeho zaoblená vrchní strana, kterou by brusiči pokládali za korunu pomyslného drahokamu a snažili se jí dodat maximální třpyt. Čtvrtině její plochy dominoval kráter široký dva kilometry a hluboký tři sta metrů, který v roce 2008 získal oslnivé jméno Diamant.

Kapesní stíhací šalupa *J. K. Julia* se ukryla v jeho nitru. Vybrala si toto chatrné kosmické opevnění jako nejlepší variantu

ze všech ostatních bídných úkrytů v momentálním dosahu, aby odradila případné zloděje.

Chystala se na přílet Aviena Helma, který jí namontuje šesti-
ci vzácných passapertorů – a ty obdrží po zásluze, vždyť sama
pomáhala při jejich získání! Až se jimi urychlí, bude moci už
zasáhnout do bojů.

Disponovala všemi předpoklady stát se bleskurychlou niči-
telkou cizích plánů. Konstruktéři ji navrhli jako čipernou pro-
následovatelku, která nepovede dlouhé bitvy, pouze vypátrá
nepřítele, dohoní ho a zničí, nebo alespoň vážně poškodí. Pro
splnění prvního úkolu, vyhledání protivníka, dostala výkonné
radary, detektory signálů a teleskopy s optickými násobiči.

Jakmile zaměřila cíl, zapnula čtveřici předimenzovaných fúzních motorů, jimiž zrychlovala až s deseti g. Nepřekonalala sice stíhačky typu heliod, které zvládaly i třicet géček, ale hodně se jim přiblížila. Výjimečná akcelerace jí usnadní manévry i nyní.

Díky passapertorům se bude mimoprostorovými mikrosko-
ky pohybovat až pěticíčkem, tedy pětkrát rychleji než světlo,
avšak jen někde. V krátkých okamžicích mezi skoky bude po-
řád setrvávat v prostoru a podléhat zákonům nebeské mecha-
niky a zachování energie. A bude-li se chtít odpoutat od plane-
ty, musí napřed získat potřebnou únikovou rychlost klasickým
pohonem a teprve pak může využít passapertory.

Vynikala i v klíčové části svého poslání, a to v ničení. Její
výzbroj zahrnovala nejen tradiční zásobu nukleárních raket
a bojových robotů, ale hlavně plazmové dělo schopné střílet
s náměrem až dvacet osm stupňů od osy letu.

*

Energetická děla na principu plazmy pracovala podobně jako
fúzní pohony. Lišila se názvy jen z ryze obchodních důvodů,

aby se zdůraznila jejich rozdílná ničivá síla, a samozřejmě i odlišná cena, kterou si za ně účtovali výrobci.

Fúzní pohony využívaly podobný princip jako raketový motor VASIMR navržený v roce 1977. Pokročilé technologie jen umožnily elegantnější tvorbu plazmy a její výraznější urychlení silnou umělou gravitací.

Zatímco specifický impuls, laicky raketový tah, se u VASIMRu počítal ve stovkách tisíc, u fúzních pohonů už v desítkách milionů. Výjimečné lodě jako třeba *Ledová královna* se vyhouply až ke dvěma stům milionům. Existovaly i ekologické varianty vypouštějící plazmu nižší teploty, které se hodily pro lety v pozemské atmosféře. Nabízely čistý chod nezamořující prostředí, avšak tah zhruba jen kolem milionu. I tak poslaly do šrotu dříve hojně užívané proudové motory, které se nevyhraly ani na tři tisíce.

Plazma se z trysek vypouštěla rozptýlená do širokého kuželu, aby neohrožovala okolí, a v hustším provozu se z bezpečnostních důvodů upřednostňovaly gravitační rekupéry, které byly zcela čisté, jen vykazovaly slabý tah.

Fúzní dělo fungovalo stejně jako pohony, ale generovalo plazmu extrémních teplot, již koncentrovalo do úzkého svazku. Propálilo i silnější pancíř, pokud cíl ležel dost blízko, což znamenalo zhruba do stovky megametru, a vražedně ohřálo menší loď i na několik gigametru.

A ve vakuu se špatně odvádělo teplo, protože mohlo jen sálat do okolí, a zasažené plavidlo chladlo pouze o Kelvinův gradientní ždíbec rychleji než horký nápoj v termosce. I když zůstalo celé, jeho posádka se v něm upekla zaživa.

Plazmová a iontová děla se podobala fúzním dělům, jen metala více hmoty. Objevila se poprvé pod obchodním jménem „plazmová“. Později, když vznikly jejich razantnější varianty, marketingoví experti rozhodli, že se jim bude říkat „iontová“.

Při výstřelu obou typů se už vytvářel tak extrémně silný zpětný ráz, že loď potřebovala i speciální fúzní pohon, který v okamžiku odpalu poslal přesný kompenzační impuls. Dvě síly působící proti sobě, z přídě i zádě, a často i příčně, když se pájilo s nenulovým náměrem, si žádaly upravené podélné nosníky, aby se trup nerozpadl. Konstrukce lodě musela od základu počítat s podobnou zbraní, a proto se starší typy dozbrojovaly fúzními děly, jen výjimečně plazmovými. Iontová se na ně nemohla namontovat vůbec.

*

Julia měla skvělou konstrukci centrálních nosníků, takže při rekonstrukci získala plazmové dělo. Výrobce zaručoval účinný dosah jeho střelby kolem tři čtvrtiny gigametru, ale při testech upeklo jeden cvičný cíl dokonce na dvojnásobnou vzdálenost.

Julia navíc udivovala i vynikající pohyblivostí, ovšem za cenu snížení své tonáže zeslabeným pancéřováním. Měla zesílenou přídě a zádě, ale zranitelné boky. Nedokázala by vést náročnou bitvu jako *Cheryl*, která prorazila hutnou obranu u Saturnu.

Rozkaz admirality zastihl stíhací šalupu v pásmu asteroidů, které na mapách sice vypadalo jako hustý tečkovaný pás, ale ve skutečnosti zelo prázdnotou. Miliony nebeských těles, která zde přečkala formování Sluneční soustavy, se potulovaly v širokém prstenci s obvodem třikrát delším než oběžná dráha Země. I kdyby se všechny spojily ve stavebnici, nesložily by ani pětadvacetinu Měsíce. Před miliardou let se jich tu hemžilo tisíckrát víc, ale jenom zlomek vesmírných tuláků odolal nesmírnému kouzlu přitažlivosti své zářící hvězdy a velkých okolních planet.

Nákladní trajekty putující na Jupiter a Saturn se zde zpravidla vyhýbaly jen nepatrným meteorům a kapitáni osobní

dopravy pečlivě plánovali trasu letu, aby minuli aspoň pár trpasličích planetek a cestující si užili své drahé letenky.

Pásmo asteroidů působilo nesnáze hlavně passapertorům, které špatně snášely nejen blízkost hmotných těles, ale i průlet přes jejich oběžné dráhy. V takových oblastech svedly jen kratší mikroskoky a musela se snižovat i frekvence jejich opakování, aby se vzácné skokáče neničily přetížením. Nadsvětelné lodě výrazně zpomalily, někdy i na pouhou desetinu céčka, a tak je šlo zaměřit radary a rozstřílet. I tahle závažná skutečnost ovlivnila volbu admirality při rozhodování, co posílit.

Z posádky *Julie* se navíc už řadu let odstraňovali příznivci prvomemistického hnutí, uvnitř něhož se skrývala militantní sekta fighů, což snižovalo riziko zrahy nebo sabotáže.

Asteroid 2867 byl však drobný, alespoň dle vesmírných měřítek – jeho největší rozměr nedosahoval ani sedmi kilometrů, takže neposkytoval dostatečnou ochranu. *Julia* si potřebovala svůj chatrný hrad opevnit lépe, protože se předpokládalo, že fighové na ni zaútočí během montáže skokáčů, když už bude mít drahocenné díly na palubě, ale ještě je nedokáže využít.

Vojáci proto už dopředu zvětšili jednu puklinu ve dně kráteru Diamant na hlubokou šachtu a usadili stíhací šalupu špičkou vzhůru na její dno jako do vnitřní citadely pevnostní linie. Kompenzátozem zpětného rázu se teď stal celý asteroid, takže se dalo použít plazmové dělo i bez spuštěných fúzních motorů.

Před přídí *Julie* se rozprostíraly úlomky asteroidu vzniklé při dolování šachty coby gigantická mnohovrstvá síť. Sázeli kamenné zpomalovače až do vzdálenosti dvou set megametřů od jejího úkrytu a mezi ně vkládali radarové sondy a robotické satelitní odstřelovače. Naivně věřili, že vybudují diamantový hrad odolný vůči partyzánskému útoku.

Střípky plánů

Figyové disponovali kvalitním passapertorem, ale jen jedním. Den po porážce u Saturnu ustanovili partyzánský štáb a začali plánovat odvetné akce. Po týdnu již svolali jeho generální poradou, aby společně probrali dosavadní nápady. Sešli se v hale virtuálních simulací, která zabírala polovinu třetího podzemního podlaží jejich tajného marsovského centra.

Jednání zahájil albín Ipukú. Pracoval pro fighy celý život, avšak zůstával v zákulisí coby jejich šedá eminence. Povýšil až před pěti měsíci, když proběhla interní reorganizace, při níž obdržel post nově ustanoveného koordinátora Marsu. Pravidla *fighire* mu zaručovala právo veta, a tak se automaticky stal i náčelníkem partyzánského štábu.

Nejraději by setkání prozářil zpěvem v mozere, oficiální řeči fighů, avšak věděl, že by mu někteří špatně rozuměli. S nechtutí tedy zvolil angličtinu, ale v té občas mimoděk používal

mozerský slovosled, a proto si projev připravil dopředu a naučil se ho nazpaměť.

„Již uplynulo padesát pozemských roků od počátku příprav Vznesené proměny Sluneční soustavy,“ připomněl významné výročí. „A tak dnešek hrdě nazvu prvním dnem guerilly,“ oznámil svou ideu slavnostním tónem. „Během doby, co sídlím na rudé planetě, naši věrní získali kontrolu nad její armádou, průmyslem i politikou, takže zde máme spolehlivé zázemí,“ troufale přecenil výsledný stav.

Fighové se sice zmocnili řady klíčových postů na Marsu, ale ne všech, a neměli zde absolutní moc, jen převahu. Ovládli sice místní mini armádu, ostatní jejich příznivci však byli civilisté, kteří někdy až příliš diskutovali a lobbovali za své zájmy, což oslabovalo rychlou akceschopnost. Na Zemi je podporovala už jen řvoucí menšina a skrytě i část elit.

„I když nám před týdnem nepřálo štěstí, zpozdil se tím jen nástup hegemonie *fighire* na Zemi,“ kulantně opsal Ipuků brutální výprask, který utrpěli u Saturnu. „Zatím nám sice uniká modrá planeta, ale pořád lze realizovat další krok našeho plánu – uzurpovat si monopol na expresní vesmírnou dopravu. A zemáci se již neobejdou bez importu z kosmu. Nestojíme však o válku. Nabídneme jim mírovou dohodu za libivých ekonomických podmínek a budeme žádat pouze politické ústupky. Můj otec, který spravuje finance fighů, nashromáždil značné rezervy. Několik let jimi dokážeme subvencovat dumpingové ceny, které zničí konkurenci. Když rozdáme dotace vlivným subjektům, zlákáme další spojence,“ pokýval sebestě hlavou. „Krok po kroku budeme prosazovat jednotlivé zákony *fighire* v celé Sluneční soustavě. Až si dostatečně upevníme pozici, smeteme zbylé odpůrce!“ nastínil připravovanou militantní diktaturu, v níž fighové obdrží postavení vyvolených osob. „Potřebujeme jen získat zpět skokáče, které nám

ukradli. Šest jich sebereme na diamantové zřícenině,“ dostal se konečně k věci. „Můj tým přiměl kosmické velení Amspacu, aby ‚prozíravě‘ nařídilo dovézt je tam, kam snáze pronikneme. Předávám slovo,“ zakončil svůj projev.

Dopředu nyní popošel elitní pilot 578, velitel letky fighů, a pokynul operátorům virtuální simulace, aby se připravili.

„Za chvíli uvidíte nástin útoku na *Julii*,“ promluvil. „Během čtyřdenní non-stop dřiny se zkombinovaly stovky různých nápadů, až se konečně podařilo sestavit plán se slušnou nadějí na úspěch. A ten se neustále vylepšuje o další detaily!“ Pozvedl významně prst. „Využíváme faktu,“ pokračoval, „že nepřátelé neznají vlastnosti passapertorů tak dobře jako my. Zrádce Helm se školil jen na jejich údržbáře a tajili jsme před ním jakékoli bojové manévry. Druhý renegát 701 zase vozil pouze náklady. Postrádal talent pro cokoli náročnějšího. Taková nemehla jako on jsme strkali do čtyř dopraváků,“ opovržlivě se ušklíbl. „Akce začíná ve chvíli, kdy se zrádce přiblíží k asteroidu, což bude odhadem asi za tři dny,“ pokrčil rameny. „Budu na jeho přilet čekat v dostatečném předstihu.“

Mávnutím ruky inicioval simulaci plánovaného útoku.

*

Tři dé projekce vypsal čas posunutý o tři dny do budoucna a poté zobrazila loď blížící se k asteroidu 2867. Připojila k ní poznámku, že přiváží šestici passapertorů nalezených na *Aviwenorepe* a jedná se o typ Cassiopeia, zkráceně nazývaný Cassia.

Poté se soustředila na pilota 578. K jeho animované postavice doplnila, že zde již dvacet hodin trpělivě čeká v nákladní lodi, která je rozměrná tak akorát, aby k jejímu urychlení stačil jediný passapertor. Ačkoli měla speciální povrch minimalizující

odrazy radarových vln, opatrnicky se držela dvanáct set megametřů od kráteru Diamant, tedy zhruba v trojnásobné vzdálenosti Měsíce od Země.

Pilot 578 nezaútočil na Cassii řízenou jeho bývalým podřízeným Avienem Helmem. Sice by ji snadno zničil, ale nechtěl poškodit cenný náklad na palubě, a tak jen sledoval závěr jejího letu. Před asteroidem zpomalila kvůli kamennému deštníku na padesát milicéček a posledních dvacet megametřů raději překonala klasickým pohonem, což neskonale potěšilo unavené stavitele diamantového opevnění.

Když přistála, fúzním motorem urychlil svou nákladní loď tak, aby se přibližovala čelně k přídi *Julie*, a to přesně dva a půl kilometru za sekundu. Poté zapnul passapertor a mikroskopy akceleroval na pětinu céčka. Obraz okolí, který teď vnímaly jeho oči, se změnil v sérii obrázků zachycených mezi jednotlivými mimoprostorovými přesuny. Viděl něco podobného časosběrnému záznamu složenému z mnoha snímků, které byly pořízeny krátkými expozicemi v různých bodech prostoru a následně promítány ve formě souvislého filmu.

Čtyři sta padesát megametřů od cíle zpomalil na sto milicéček a aktivoval výmetné zařízení. Když se jeho loď mezi skoky nacházela v obyčejném prostoru, z její zádě vylétaly tři centimetry velké kuličky. Jakmile se dostaly do vesmíru, pokračovaly dál setrvačností, pouhou prostorovou rychlostí dva a půl kilometru za vteřinu. Letěly k vršku asteroidu jako protáhlá řada teček oddělených zhruba osmdesátikilometrovými mezerami a blížily se k *Julii*.

Její obránci používali vynikající radary a zaznamenali útočníka, už když byl od nich dvě stě sedmdesát megametřů a k cíli mu zbývalo ještě devět vteřin. Nevyhlásili bojovou pohotovost, udržovali ji trvale, pouze stroze oznámili, že se objevil nepřítel.

Velení přijalo zprávu bez nervozity, spíše se zaradovalo, že

fighům sežehne jejich poslední skokáč. Kontrolovalo pokyny, které strategická AI posílala satelitním odstřelovačům, a připravilo plazmové dělo.

Pilot 578 se už přiblížil k vnější kamenné obranné linii. Vtom vytočením skoků ostře zabočil, jako kdyby si uvědomil beznadějnost útočné akce. Těsně minul okraj deštníku úlomků rozprostřených nad kráterem a přešel opět na pětinu céčka. Brzy se ztratil z obrazovek radarů. Zamířil k Marsu, aby na něm naložil materiál potřebný pro další fázi plánu.

Zůstalo po něm jen tři tisíce kuliček posunujících se čelně k *Julii* a smutek vojáků, že tak prominentní klient odmítl špičkové služby jejich hi-tech krematoria.

*

Tři dé projekce posunula čas o dalších osmnáct hodin. Na *Julii* se už dokončovala montáž passapertorů a vypuštěné kuličky mezitím pronikly do nitra ochranné bariéry. Nic nevysílaly a měly speciální černý povrch pohlcující radarové vlny, takže se od nich vracely slabé odrazy odpovídající milimetrovým zrnkům písku. Pokud pátrací paprsky vyhmátly nějakou z nich, obranná AI *Julie* vyhodnotila nález jako prach zbylý po opevňovacích pracích.

Podobných drobečků tady poletovalo nepřeberné množství a každou chvíli vznikaly nové kousky vzájemnými srážkami větších kamenných odštěpků. A mrňavé, pomalu letící kamínky by nepoškodily ani slabý plášť stíhačky, natož čelní štít válečné lodě, který jako jediný vykukoval z vyrubané šachty ve dně kráteru.

Pilot 578 dovedl svou nákladní loď do vzdálenosti tři sta třicet megametřů od *Julie*, kde ho ještě nezachytily radary. Zadní kulička dlouhé řady, kterou vypustil během předchozí akce

jako první, se nacházela čtyřicet megametru před ním, zatímco ta poslední se již přiblížila na stejnou vzdálenost k stíhací šalupě.

Tentokrát pečlivě vyrovnal svou relativní prostorovou rychlost tak, aby byla nulová vůči cíli. Chvilí zhluboka dýchal a pak vyslal pokyn k aktivaci nástrahy. Zadní kulička se rozprskla na obláček kovového prášku a na zlomek okamžiku vytvořila klamný odraz. Po ní se ihned spustila druhá a pak třetí jako padající kostky domina.

Na radarech *Julie* vznikl falešný obraz loď posouvající se mikroskopy desetinou céčka a nedbající na žádné bariéry. Vypálilo po ní pár družicových odstřelovačů, ale jejich střelba neměla sebemenší efekt. Velitel stíhací šalupy vydal rozkaz změnit útočníka v oblak atomů.

Z přídě *Julie* vyrazil proud plazmy, jehož žár se řítí čtvrtinou céčka. Připomínal vyplazený jazyk ještěrky vymrštěný z tlamy za kořistí, jak narážel na tisíce úlomků rozprostřených v prostoru a měnil je ve žhnoucí částice hmoty. Kdyby zasáhl útočící loď, spálil by ji na škvarek, ale ta byla úplně jinde. Zbytečný výstřel do prázdna pouze na okamžik oslepil zaměřovače a vyřadil fúzní dělo, neboť to mohlo znovu vypálit až za nekonečných dvanáct vteřin.

578 aktivoval skokáč a zavedl loď do kanálu vyčištěného plazmou od všech překážek. Hladce v něm klouzala jako ve vodicím žlábků a sama držela směr. Zvýšil rychlost na třetinu céčka a okamžitě uslyšel mučivé kvílení přetíženého passapertoru.

Trpěl s ním, ale nemohl zpomalit a poskytnout obráncům více času. Zdálo se mu, že slyší šum písku v přesýpacích hodinách, které odměřují životnost jeho drahocenného pohonu, a tou představou mu zvlhly oči. Připadal si jako bezcitný řidič, který na rozmlácené polní cestě týrá luxusní vůz divokou jízdou

na plný plyn. Smrští kamínků ničí jeho nablýskanou karoserii, přetěžuje tlumiče pérování a přehřívá elektromotory. Stejný zločin spáchal Helm u Saturnu, kéž navěky skončí v nicotě za své činy, protože donutil druhé k provedení obdobné ohavnosti.

Nákladní loď uháněla přímo na *Julii*, která se už nebezpečně blížila. Nyní šlo o přesné načasování. 578 přibrzdil let na línou desetinu céčka a ponořil se do hlubokého zpomalení svého individuálního času.

Vidění, které mu teď zprostředkovávala jeho *vadure*, připomínalo projekci statických fotografií přímo na přední průzor kabiny. Ukazovaly vždy výhled z okamžitého bodu mezi jednotlivými skoky a v jejich rytmu byly po chvíli vystřídány následujícím snímkem.

Při desetině se měnily po dvou a půl milisekundách, ale zpomalení je v pilotově vědomí protáhlo na dlouhé vteřiny, ovšem jedině v něm. Nijak neurychlilo pohyby lidského těla. Pracující passapertory nabízely talentovanějším letcům jen více času k rozhodování, a to nikoli bez rizika. Časový ponor expresně vysával síly a nepozorné adepty snadno vyždímal až k smrti.

578 odhadl vhodný okamžik a začal snižovat frekvenci skoků, až je úplně vypnul, čímž se pro něj přerušilo i zpomalení. Vrátil se opět do normálního vnímání času a zrakem zakaleným únavou ohodnotil manévr. Zakončil ho pouhých dvacet pět metrů od čela stíhací šalupy.

„Jsme u ní...“ zašeptal s úlevou, že se mu povedl mistrovský kousek, ale současně se na sebe zlobil, že zradil svůj skvělý passapertor. Bezcitně mu sebral kus zbývající životnosti a směnil ho na zaprášeném vesmírném tržišti za šanci na šesti jiných.

Po deaktivaci skokáče se nákladní loď vrátila na původní prostorovou rychlost, nulovou vůči *Julii*, a tak zůstala nehybně

trčet před její přídí. Pro vnější pozorovatele budila dojem přízračného zjevení, které náhle vyskočilo z prostoru. Víc už 578 nespátřil, protože se zhroutil totálním vyčerpáním.

Řízení se pohotově ujal jeho kopilot, postarší snědý Brazilec s volacím znakem 350, jenž byl letitým veteránem povoláním zpět do bojové služby. Do ničeho nezasahoval, pouze dohlížel na závěr manévru, který už celý prováděla jejich pilotní AI. Zůstaly jí ještě čtyři sekundy, než bude plazmové dělo znovu schopné palby.

Ve vteřině aktivovala výkonné manévrovací rakety a nasměrovala let do nitra široké šachty, v níž stála *Julia* jako v obří studni. Nákladní loď sebou trhla se zrychlením dvaceti g, a vzápětí stejně tak prudce zpomalila. Síla kladného i záporného přetížení během přibližovacího manévru vyrážela dech. Její osádka, chráněná jen nafouknutými airbagy, si teď připadala, jako kdyby seděla v rozjetém autě, které se právě střetlo s betonovou zdí.

Ihned po přimáčknutí k trupu *Julie* se iniciovalo penetrační zařízení, které prorazilo slabší boční pancíř stíhací šalupy přímo nad namontovanými passapertory. Širokou těsnicí manžetou zabránilo dekompresi, která by ztěžovala výsadek, a vymetlo pancéřované palebné jednotky jako pirátský předvoj. Ty zmasakrovaly většinu zaskočených obránců ozbrojených jen lehkými zbraněmi. Pět přeživších sice včas zalehlo, ale brzy je roztrhaly zásahy elitních výsadkářů v obrněných skafandrech, kteří se vyrojili z nákladní lodě a dokončili vyčištění prostoru.

Vtom explodovalo všech šest passapertorů, které se chystali ukrást, a jejich úlomky se rozprskly po nitru pracně obsazené části. Simulace se tady automaticky zastavila. Zobrazovala stovky kousků a ty nehybně trčely v prostoru jako střípky světovládných plánů.

„Chyba?“ zamrkal albín Ipukú nevěřičně a rudýma očima nechápavě zíral na zamrzlý závěr abordáže *Julie*.

„Vytvářet emoce účastníků se hodí leda tak do hollywoodských virtuálek,“ přisadil si ledově člen štábu, Noah Plummer, generální manažer marsovské pobočky ASIRO, továrny na výrobu robotů, která tvořila důležitou součást plánů fighů. „Nepřetížily ty pitomosti grid zbytečnými imaginacemi pilotových myšlenek?“

„Vždyť virtuál makal i ve špičce jen na dvacet tři procent,“ drmolil šéf expertů omluvně.

Tvář mu zakrývaly tmavé er-brýle polovirtuální reality, které se zde nosily jako povinná škraboška. Jmenovka na jeho kombinéze udávala pouze VS-1, nic víc. Pracovalo se tady v režimu maximálního utajení a zaměstnanci nesměli pod hrozbou trestu smrti prozradit druhým svou identitu, nebo se jich ptát na cokoli, co nesouviselo s právě prováděným úkolem.

Jedině nejvyšší velení chodilo bez masek, a to z psychologického důvodu známého jako atavismus vůdce smečky. Anonymní masa lidí se snáze sjednotila v precizně fungující mechanismus, když si dokázala představit vzhled náčelníků.

„Vypadá to, že bojová AI *Julie* odpálila autodestrukční nálož,“ dodal expert VS-1 po menší odmlce. „Ale zatím jsem nezjistil, proč se tak rozhodla. Nikdy předtím to neudělala...“

Nervózně mával rukama a povelovými gesty vyvolával desítky logů procesů simulace.

„Já taky udělám něco, co jsem dlouho neudělal,“ bručel Noah. „Za ty animované slzičky dostaneš slzavé kapky ve výplatě!“ Probodl provinilce pichlavým pohledem.

„Ne, ty vytvořil správně. Držel se mého vyprávění,“ zastal se

ho 578. „Drásá nám to duši, když vnímáme přetížení skokáčů,“ vzdychl. „Přecenil jen závěr manévru. Po vypnutí skoků jsem trčel pouhých pětadvacet metrů od přídě *Julie*. To se mi nepodaří. Odhaduji to zhruba na čtyřnásobek. Škoda, že nemohu stejně tak obrát Helma cestou k *Julii*.“

„Simulace jeho přepadení dopadly fakt na hovno,“ ozval se další člen štábu, čtyřicetiletý maršál David Junkers, vrchní velitel marsovské mini armády.

„Jak špatně?“ nadhodil Ipukú s kamennou tváří. Rád by udržet téma Helm v hovoru, ale maršála nesnášel. Ostatní ho žel přehlasovali, když byl dřívější velitel generál Daiki Taka-haši poslán na Rheu a vybíral se jeho nástupce. Albín neměl pevnou pozici a seděl na postu koordinátora jako na namrzlé špičce rakety přichystané k odpalu, a tak tehdy opatrnicky nevyužil svého práva veta, ale trpěl, kdykoli musel s tím vojenským mozkiem jednat.

„Nezískám převážený náklad,“ odvětil 578. „Pouze zabiji Helma. Je extra nadaný, nejlepší ze všech adeptů, které jsem kdy viděl, ale neprošel výcvikem. Když nám Rusové před osmi lety ukradli passapertor, založili jsme tajnou skupinu Cébat,“ trochu se zarazil. „Původně se jmenovala Cspeed-combat,“ objasnil, „ale usoudilo se, že tenhle název by mohl nezasvěceným něco napovědět, a proto se změnil na Cébat. Její piloti si říkali cébati a trénovali boj proti nadsvětelným lodím. Žel dva přitom zahynuli a jeden byl zavražděn při přepadení Rhey. Pořád nás ale zůstalo sedm. Jsme dokonale sehraní a máme unikátní bojový výcvik, který jiní neabsolvovali. A známe řadu figlů, o nichž Helm nemá ani zdání.“

„Můžeš mi vysvětlit to urychlení plazmou?“ zeptal se Noah. „Atomovka by ti zablokovala cestu, ale plazma ti ji usnadní. Jak tohle popisovali mozepi?“

„Nijak,“ ušklíbl se 578. „Emzáci na nás povýšeně kašlali

a neučili nás bojové manévry. Jen občas něco milostivě utrousil. Prý si let prostorem máme představit jako plavbu po jezeře za hluboké tmy. Moc toho nevidíš a to pod vodou zachytíš leda přístroji. Těmi jsou v našem případě implantáty *vaduri*, které si nadsvětelní piloti strkají do frňáků.“ Zafukal si prstem na nos.

„Pokud se loď pohybuje pomalu,“ mluvil dále, „tak jí nevadí nárazy, a to ani do nějakého většího smetí na hladině, čili do poruch celistvosti prostoru. Odtlačí to do strany. Nečistoty jsou nebezpečné až při vyšších rychlostech, kdy se jim musíš včas vyhnout!“ Zvedl varovně prst.

„Toho se obratně využívá v boji,“ zazubil se. „Výbuch atomovky vytáhne z hlubin záplavu smetí a vytvoří víry, což donutí protivníka ke zpomalení, takže je snazším terčem. Paprsek plazmy ti naopak vyčistí hladinu a můžeš přidat. Na tenhle šikovní fígl přišel jeden z cébatů čirou náhodou. Mozepi to samozřejmě objevili už před mnoha tisíciletími, ale neprozradili.“

„Kolik věcí nám ještě tají?“ zachmuřil se Noah.

„Spíš se zeptej opačně, kolik nám toho milostivě sdělili. Bude to výrazně kratší seznam.“

„A proč zábrany nad *Julií* neobletíme?“ přepnul Noah projekci, aby ukazovala pohled z dálky na asteroid. „Rozprostírají kamenné úlomky jen nad sebou.“

„Kráter Diamant má hloubku tři sta metrů,“ vysvětloval 578 a projížděl po obraze světelným ukazovátkem. „Na jeho dně ještě vyhloubili šachtu, v níž sedí jako v raketovém silu. Kdybych se blížil šikmo k němu, závěrečný manévr by mi trval déle a získali by čas rozstřílet mě. Kolem kráteru nepochybně rozestaví slušnou artilerii. Jejich experti si samozřejmě také spočítali všemožné útoky a zjistili, že rychlou abordáž dovolí jediné čelní přiblížení.“

„Pouze u *Julie* máme šanci, dokud trčí na asteroidu,“ doplnil maršál strategické detaily. „*Cheryl* má silný boční pancíř, jehož proražení by trvalo moc dlouho. A nelze ji zničit atomovkou, protože se vchytrale drží těsně vedle *Aviwenorepe*.“

„Je to tak,“ přikývl 578. „Umístění passapertorů má přísná pravidla. Z plánu *Julie* můžeme přesně spočítat, kam je musí namontovat. Prorazíme trup šalupy v takovém místě, abychom je nepoškodili, a přitom byli kousek od nich,“ zdůraznil. „Helmova Cassie bude skokáče převážet. Kvůli vyvážení je rozmístí po celé její palubě.“

„Šla by zajmout?“ využil Ipukú příležitost k vyzvídání.

„Helma zabiji na devadesát pět procent,“ pronesl 578 se zamračenou tváří. „Zbývajících pět procent připadá na štěstí amatéra. V žádném případě se ale nevzdá, raději zemře.“

Ostrým pohledem připomněl albínovi brutální popravy, které se začaly konat na Rhee od chvíle, kdy tam přiletěl namyšlený japonský generál Daiki Takahaši. A toho tam poslal právě Ipukú. Klíčovou základnu fighů svěřil do rukou jedinci, jenž se mu až příliš podobal svým přebujelým egem; rovněž slyšel jen sám sebe a přehlížel názory zkušených expertů.

„Helm nezareaguje na povel k záchraně svého kejháku,“ neodpustil si Noah jedovatý dodatek. Ať už život po životě vypadá jakkoli, pro Helma vždy půjde o snesitelnější variantu než zdlouhavá brutální poprava přichystaná albínem, který v něm viděl ztělesnění svých nezdarů a chtěl v jeho bolesti utopit vlastní ponížení.

Noah poslední myšlenku raději dál nerozváděl. I tak se debata dostávala na zrádnou půdu, a to v nevhodný čas. Uznával, že jejich rudooký koordinátor je geniálním velmistrem zákulisních her. Uměl intuitivně rozestavit figurky na strategická místa a provést jimi zázračné tahy, jimiž posouval události žádaným směrem, aniž by vzbudil podezření. Právě on se

zasloužil o to, že fighové obsadili skoro všechny klíčové pozice na Marsu a některé i na Zemi.

Sám Noah mu vděčil za post generálního manažera ASIRO. Ipukú totiž svou genialitou prosadil, aby se zde vyráběli roboti a další stroje plně řízené AI, což byla velmi potřebná věc pro válečné operace. Uměl zázraky, pokud se sám držel v bezpečném zázemí, kde jemu samotnému nic nehrozilo, a pouze manipuloval s jinými.

Poprvé se sám stal figurkou na cizí šachovnici během přepadení lodi *Sireně*, na níž se plavil v Albánii, a trapně přitom selhal. Podruhé byl osobně vtažen do středu ostré hry, když se proti němu postavila jeho bývalá milenka Purpí společně se svým tehdejším spolupracovníkem Avienem Helmem. Ani tehdy to neunesl.

Ipukú je obdivuhodný génius zákulisní hry, ale zbabělý individualista, pomyslel si Noah. Snažil se mu naznačit, že ve štábu guerilly musí všichni zjištěná fakta sdílet a naslouchat názorům druhých. Albín sice přikyvoval, ale své chování nezměnil.

A nedal se lehce sesadit, protože byl nemanželským synem Billa Hathawaye, guvernéra CRPB, Centrální recoinové a preferové banky Země. Jeho otec kontroloval nejen černé fondy celé organizace, ale disponoval i významnými kontakty, které guerilla potřebovala. A až příliš lpěl na svém jediném potomkovi mužského pohlaví, neboť se zákonnou manželkou měl jen dvě nanicovaté dcery.

Ipukú se teď tvářil jako mudrc povznesený nad skutečnost, že mu všichni dávají najevo, že není válečníkem, a proto by neměl velet partyzánské válce. Ostatní členové štábu také mlčeli a předstírali, že intenzivně zkoumají zajímavé tvary střepin na zmrzlém obrazu simulace.

„Už vím, proč útok selhal!“ přerušil tísnivé mlčení expert VS-1 jásavým výkřikem. „Trojka těsně před simulací svévolně

updatovala strategickou AI. Nová pravidla mají vyšší hodnocení rizika abordáže lodi,“ pokoušel se přehodit vinu na jiné.

„ŠLO JEN O MINORITNÍ UPDATE!“ vyprskla rozhněvaně jeho spolupracovnice VS-3. „Z buildu 31.4.1 na 31.5.2!“ Nasupeně vyplázla na VS-1 jazyk. „Naše pozemské kontakty nám poslaly update před dvěma hodinami,“ připojila klidnějším tónem odůvodnění. „Prý něco podobného může mít i bojová AI na *Julii*, takže se to musí použít!“

„Jedničko, sjeď možné varianty ve zrychleném čase. Bez slziček a dalších kudrlinek,“ přikázal Noah. „Hledej, jak lze zabránit odpalu destrukčních náloží na skokáčích. My si zatím užijeme zbytek divadelní šou,“ konstatoval ledovým tónem.

Zázrak pro rudé oči

Členové štábu vyjeli výtahem na první podzemní podlaží a tam kráčeli dlouhou chodbou s rudou protismykovou krytinou. Ipukú se šoural jako poslední, daleko za ostatními. Připadal si tady jako v jícnu opičí bestie, která před chvílí zhltna plán na získání passapertorů. Každé hermetické dveře, jimiž se procházelo, se automaticky zavíraly těsně za jeho zády. Viděl v nich nestvůrné ocelové čelisti, které drtí jeho sny o Vznešené proměně.

Jakmile se dovedl do jednacího sálu s dvojitým stíněním proti odposlechu, maršál David Junkers vytáhl z kapsy šifrovaný paměťový modul a důležitě prohlásil, že pustí výhradně záznam, protože přímým přenosem by nesplnil podmínky nejvyššího stupně utajení.

Chvíli zápolil se zadáním složitého hesla a poté ještě se skenerem obrazu svého krevního řečiště. Až po dvou minutách se hutnými autorizacemi probojoval k tři dé projekci.

„Někde tady na Marsu máme tajnou základnu, jako na povtvoru si zrovna nemůžu vzpomenout kde, takže vám to nevykecám,“ zašklebil se ironicky. „V ní se už včera vybudoval model vnitřku *Julie*,“ promítal různé úhly pohledu na výcvikový areál, který připomínal divadelní jeviště s kulisami narychlo splácanými z plastu a letmo pomalovanými. „Dává si tam do držky šedesát maníků rozdělených do tří družstev,“ zobrazil bojovou akční scénu, v níž se nedalo vůbec rozlišit mezi obránci a útočníky. Všichni nosili stejné skafandry opatřené emblémy *Julie*. A těmi byla označena i jejich výzbroj. „Přepadení je fofr. Celé proběhne za půl minuty. Nyní jsem to šou zpomalil na pětinu pro vaše kukadla,“ pustil záznam ještě jednou.

„Naši lidé jsou v uniformách posádky *Julie*, aby víc zamotali šišky protivníkům. Úsvěčka taky vypadají jako jejich,“ pojmenoval bojové mechanismy armádním názvem, který byl odvozený od zkratky USV, *Unmanned space vehicle*. Označovaly se tak stroje vybavené autonomním rozhodováním, aby se odlišily od dálkově řízených dronů.

„Moji maníci se ale bezpečně poznají mezi sebou,“ přidal do obrazu umělé identifikátory, aby diváci věděli, kdo stojí proti komu.

Přestřelka se nyní vlekla ve zpomaleném čase a bylo vidět, že se v ní používají cvičné paintballové zbraně, jen ojediněle docházelo na ruční souboje. Náhle bojující vzlétli do vzduchu, čehož si diváci při předchozí zrychlené projekci vůbec nevšimli. Odráželi se od stěn a pluli prostorem až do chvíle, kdy opět dopadli na podlahu, avšak doskočili obratně na nohy.

„Nevíme, zda obránci nezkusí rozhoupat umělou přitažlivost *Julie*,“ komentoval Junkers scénu. „Kvůli tomu používáme na cvičáku výkonný generátor schopný vytvořit cokoli mezi dvěma g a mikrogravitací,“ použil další vojenský termín.

Stavem beztlíže se správně označovaly jen lidské pocity.

Ve vesmíru panovala nanejvýš mikrogravitace, neboť každé hmotné těleso působilo na okolí přitažlivostí, i když téměř neměřitelnou, ale pořád nějakou.

„Jako finále chystáme kosmickou loď, kde si to mančaft prubne i v reálu, a to včetně penetrace pláště,“ ukončil maršál projekci. „Tohle byl vzorek vybraný z desítek nácviků. Družstva se vzájemně střídají. Na jedné i na druhé straně. Vymýšlejí rafinované figle a soutěží v tom, kdo lépe vypeče protistranu. Společně rozebírají záznamy bojů. Nové ideje si očekují napřed ve virtuálu a pak i na cvičáku,“ pokrčil rameny.

„Toť vše. Armáda je ready. Čeká jen na smysluplný povel,“ podotkl jízlivým tónem.

*

„To, co promítnu, je naopak zcela veřejné,“ promluvil Ipukú s kamennou tváří.

Přihlásil se pod falešnou identitou na marsovský mirror AI-spaců Our Memfree Space, zkráceně OMS, na němž se scházeli odpůrci prvomemistů. Vytáhl debatu o skokáčích.

„Nasadil jsem do akce svůj tým dvou set skupinek virtáků,“ mírně se zarazil a pro jistotu objasnil použitý pojem: „Označují se tak sběratelé a tvůrci zajímavostí. Někteří z nich se pyšní i stovkami tisíc pravidelných odběratelů. Ti moji jsou různých národností. Všichni se staví do rolí obdivovatelů Nahatého opičáka a vhodnými formulacemi ovlivňují veřejné mínění.“

Ihned vycítil, že přítomní neuslyší nadšeně přezdívkou, kterou se Helmovi posměšně říkalo na Rhee podle jeho přiděleného volacího znaku 720.

„Vyvolám teď AI sestavení, které je jen dva dny staré,“ vybral skupinku tří virtáků. „I tak mělo půl milionu napojení na Marsu. Na Zemi téměř čtvrt miliardy.“

„*Náš kontakt poslal info, že skokáč má tvar válce o metrové délce,*“ pronesl zavalitý klučina, který šéfoval celé trojce, a předvedl přitom teatrální kukuč zapáleného vědátora. „*Emitory pole mají kolem sebe stínící mřížku, něco jako pradávná elektronka.*“

Sundal kryt a odhalil pěťici zářičů ve tvaru rovných trubíc obalených jakousi sítkou.

„*Tohle udělá i pěťicéčko!*“ doplnil jeho vyzábělý kolega s nadšením ve tváři.

„Viděli jste jen upoutávku na virtácký modul,“ vysvětlil Ipukú. „Každý člen virtácké skupiny má vlastní AI profil a lze mu tam klást otázky, jako kdyby se mluvilo se živým člověkem.“ Navolil tloušťka a zeptal se ho: „To se rozebere tak hravě?“

„*Kdepak,*“ zavrtěl oslovený hlavou. „*Vnější obal lze stáhnout až po natukání osmimístného čísla.*“ Zadal cosi na ovladači. „*Jen autorizovanéj servis smí dovnitř. Jak na Zemi, tak na nebesích,*“ usmál se. „*A chytrák Nahatej opičák to umí. Má už dva tucty skokáčů,*“ zajásal. „*Kdyby se jich nerozbilo dalších třicet při přestřelce, byl by dnes neporazitelný.*“

„Zkusíme někoho jiného,“ řekl Ipukú. Z aktérů vybral tentokrát dívku s obličejem pušky a otázal se jí: „Opičák je získal snadno?“

„*Jo, zmákl to skvěle. Je nepřekonatelný machr,*“ potvrdila. „*V bitvě u Saturnu padla pouhá stovka našich, ale dostali toho japonskýho nindžu i několik emzáků. Ti se poučili, že sem nemaj co lízt,*“ vykouznila sebevědomý úsměv. „*Ale o bitvě se líp dovíš tady,*“ nabídla mu vstup do jiné AI simulace.

Ipukú její nabídku nepřijal a zvolil si tři dé model passaper-toru.

„Dodáváme jim zajímavosti,“ otáčel virtáckou představou vnitřku skokáče, „aby jejich moduly přitáhly pozornost, avšak

zkreslené, ať nevznikne podezření. Skutečný passapertor má dva metry, průměr sudu a váží půl tuny. Nemá mřížky a negeneruje pole, jen přechodovou plochu. Heslo pro odblokování jeho krytu se skládá ze třinácti znaků mozere, a tak dále.“

Odhlásil se z OMS a pokračoval: „Passapertor vyvolal zájem. AI simulace aktérů zahrnují dlouhé hodiny hovorů, v nichž aplikují správné pojmy. Nahatý opičák se označuje za chytráka, což skrývá i nemilý vedlejší význam. Jsou tam přemrštěné jejich ztráty i majetkové škody. Zdůrazňuje se snaha o vyhnání emzáků, tedy přesně to, čeho se mnohé firmy bojí, protože ztratí šanci získat další pokročilé technologie.“ Na chvíli se odmlčel.

„Mé skupiny sestavily moduly na různá témata,“ přidal podrobnosti. „Podsouvají při nich úvahy, že bitva u Saturnu byla jen Helmovou osobní mstou, kvůli níž zbytečně padla spousta lidí a ohrozila se ekonomika. A řadou jiných sugescí podporují obavu z přílišné koncentrace moci, což přimělo admirality, aby vydala rozkaz k vyzbrojení *Julie*.“

„Takže budou mít dvě silné válečné lodě,“ konstatoval maršál lakonicky.

„Ještě mám v záloze mozepskou záchrannou výpravu,“ připomněl mu albín svůj plán B.

Šikovně přesvědčil velení *Aviwenorepe*, aby protahovalo diplomatická jednání. Povýšení mimozemšťané svolili, protože v tom viděli vítanou možnost odvety za svou potupu. Nelibě nesli, že je *Cheryl* přechytračila. Až přiletí posila, v níž budou určitě zastoupeni veteráni kosmické války s cizí rasou, změní se rozložení sil a dnešní vítězka se stane snadnou kořistí.

„Čekám každou chvíli zprávu!“ Důležitě si poklepal na pouzdro u opasku.

Nosil v něm supertajnou mozepskou vysílačku, v jednotném čísle nazývanou *ybesowere*, nepoužívající elektromagnetické

vlny, ale něco jiného. Mozepi o ní prozradili jen to, že její signál se šíří pouze céčkem, ale projde hmotou, takže ho nestíní žádné překážky, a má dosah jeden a půl světelného dne.

„Včera jsem se tě na to sám ptal, ale tos kdákal něco jináčího,“ odsekl jízlivě maršál. „Tvrdivs, že tví emzáčtí úžasníci se objeví nejdříve za devět dnů. A kde vůbec bereš jistotu, že nepodpoří ty druhý? Bude lepší, když se sami dopředu postavíme, aby už si neměli možnost zvolit stranu.“

„A netušíme ani to, jestli mozepi budou ochotní nadále obchodovat s lidmi,“ zabručel Noah. „Část jejich společnosti je prý ostře proti tomu. Aspoň tak to naznačovali jejich specialisté, kteří pracovali v ASIRO, ale nikdy nám nic víc neprozradili.“

*

Ipukú mlčel, protože jinak by ostatním leda vulgárně vynadal za nudné omílání faktů, která všichni dobře znali. Mozepi sice občas nadhodili, že u nich doma existuje opozice proti kontaktu s pozemšťany, ale nesdělili žádné podrobnosti. Ukrývali své interní problémy za neprostupnou hradbou mlčení, a tak se za ni schoval také, protože se skoro dusil vjemy nesouhlasu.

Noah i pilot 578 se ho snažili v soukromí přesvědčit, aby předal velení maršálovi, ale jejich argumenty byly stejně mdlé jako rozum. A chovali se krajně nezdvořile.

Dokonce se mu odvážili připomenout Albánii, kterou před rokem navštívil s Purpí. No dobře, „pochcal“ se tam strachy, a co má být?! Jejich kalhoty by dopadly ještě hůř, kdyby čelili démonickému Japonci Větrníkovi a zběsilému Helmovi mávajícím mečem!

Nejvíc mu vyčítali, že před půl rokem spáchal hrubou strategickou chybu, která vyvolala sérií událostí, na jejímž konci

ležela jejich prohra u Saturnu. Vše začalo tím, že vyzval Helma na *savgoreifa*, rituální souboj, místo aby kooperoval s ním a Purpí a podpořil jejich úsilí o osvobození prvomemistů odsouzených k smrti za sabotáž v loděnicích Starsong Industry.

Kdyby býval tehdy pomohl Purpí a Helmovi s útekem vězňů, asi by opravdu zvolil taktičtější postup, alespoň z dnešního pohledu, ale tenkrát to prostě nešlo! Příliš by se tím totiž narušilo složité předivo jiných souvislostí, které nehodlal ostatním vysvětlovat, protože by z jejich slaboduchých poznámek akorát přišel o rozum.

Pohlídá si průběh guerilly raději sám jako velitel jejího štábu! Měl na své straně mocné spojence, svého vlivného tatínka a přísné militantní zákony *fighire*, které mu tohle postavení zaručovaly.

V duchu poprosil všemocné megalý o laskavou podporu. Potřeboval, aby se brzy přihodilo něco, co poskytne *fighům* okamžitou výhodu. A utuží to jeho nebezpečně vratkou autoritu. Ostatní neviděli subtilní přínosy a oceňovali jen hmatatelné úspěchy. Není přece důležité získat bitvu, ale budoucnost! Necháпали to.

*

„*VS-1 hlásí, že jeho tým našel řešení,*“ zaznělo v interní komunikaci.

Členové štábu se beze spěchu vraceli do simulačního sálu. Nedávali najevo nadšení, protože v nitru nevěřili, že by se objevilo něco použitelného. Očekávali úsměvnou fantasmagorii.

Ipukú se zase vlekl jako poslední, aby zakryl nervozitu. Tichým zpěvem posvátných veršů *fighire* orodoval u všech megalů, ať se nápad expertů promění v zázrak, a to ne malý.

V simulační hale nyní zářila projekce výřezu z hvězdné

mapy, na níž blikala značka pozice *Julie*. U větších objektů v jejím okolí svítily popisky udávající distanci od ní a jejich název.

„Autodestrukci lze u nové verze AI zabránit jedině tehdy, budou-li úsvěčka na palubě *Julie* už v okamžiku, kdy 578 zahájí útok,“ sdělil VS-1 s mírně svěšenou hlavou. Od podřízených schytl peprné kapky za hloupou poznámku o svévolném updatu, za který by měl spíš poděkovat, protože se tím odkryla fatální díra v plánu.

„Trojka se sedmičkou vymyslely, jak je tam propašovat,“ pokorně předal slovo autorkám.

„Pět gigametrů od *Julie* se nachází univerzitní loď *Vera*,“ začala VS-3 zeširoka. „Astronomka Vera Cooper Rubin podala v roce 1997 jako první důkaz existence temné hmoty, již předpověděl astronom Fritz Zwicky už v roce 1930. Loď nese jméno po ní,“ připomněla význam žen pro světový pokrok a s ledovým klidem přetrpěla výrazy nevole na tvářích šéfů.

„Za dvacet jednu hodinu může doletět k *Julii* a požádat o lékařské ošetření,“ oznámila se záhadným úsměvem Mony Lisy a zvýraznila polohu *Very*.

„A doufat, že jí dovolí přistát v hangáru válečné lodě ve stavu plné bojové pohotovosti,“ ušklíbl se Noah. Čekal pitomost, ale přednesený návrh překonával největší blázniviny.

„Ale při troše štěstí by mohla,“ namítl překvapivě maršál a promnul si krátce zastřížený plnovous, „půjde-li o její druhou návštěvu a při té první ji pečlivě prověří,“ uculil se tajuplně. „Našly naše chytré dámy i pádný důvod, proč se významná astronomka bude trmácet až k *Julii*, a ne k mnohem bližšímu osobnímu trajektu, na němž mají taky lapiducha?“

Namířil světelné ukazovátko na značku jedné lodi vzdálené tři a půl gigametrů od *Very*.

„Vyštárali jsme i tohle,“ zazubila se VS-7, druhá autorka nápadu. „Důvod měří jen sedmnáct metrů, ale jde o tutovku!“

Kroužkem zvýraznila puntík sedm set megametrů od *Julie*. „Nálezci ho nazvali Vetřelcem,“ potměšile učinila krátkou dramatickou pauzu. „Jedná se totiž o mimozemský meteorit,“ pronesla vítězoslavně, „který byl zachycený Sluncem. A docela nedávno, odhadem před sedmi tisíci roky. Dosud se veřejně neoznámilo jeho nadmíru odlišné složení od jiných těles. Kdyby šťastní objevitelé, naši oddaní, obětovali část slávy, *Vera* by získala neprůstřelný důvod se tam trmácet.“

„K žádosti o zásah felčara nestačí chřipka. Bude to chtít bolestivou krvavou obět,“ spekuloval maršál nahlas a dál si usilovně mnul bradu. „A hodil by se nám i spojenec v cíli.“

„Zařídím, a to přímo v místě utrpení,“ dovtípil se bystrý Ipukú, co má Junkers za lubem. „Možná i dvojitou krev naprosto beznaděje nepřátel,“ promluvil pak záhadně.

Rychle změnil téma, aby předešel otázkám, co přesně chystá.

„Umí tvůj tým klamat nezasvěcené?“ zeptal se šéfa simulantů. „Chovat se, jako když jde všechno naprosto báječně, ale s podtónem, že ve skutečnosti se vůbec nic nedaří?“

„Do jednoho jsme prošli tréninkem,“ přikývl expert VS-1.

„Komu svěříš toho spojence?“ zadíval se Noah nedůvěřivě do albínových rudých očí.

„Mluvící nebude zvyšovat okruh znalých. Zmíněný udělá sám,“ odušil Ipukú s myšlenkami už na něco jiného, a tak nechtěně použil slovosled mozere.

„MÁME V CENTRÁLE KRTKA?!“ vyděsil se maršál. „Nějaké indicie?“

„Ne, jde o pouhou opatrnost,“ zalhal Ipukú.

Ve skutečnosti trpěl svíravým pocitem, že někdo z nejvyššího vedení fighů opravdu vynáší informace, přesněji jedna zrzavá krtice Purpí. Neexistoval sice proti ní sebemenší důkaz, ale její zrada by skvěle vysvětlila, proč šimpanz Šéf zničehonic

přihopkal do nákladního prostoru na mimozemské lodi a poskakoval tam po skokáčích ukrytých v přepravních pouzdrech opatřených varovnými nápisy, že se smějí otevřít jen ve speciální neonové atmosféře.

Mluvíci se možná snaží přenést vinu na jiné stylem experta VS-1, přemítal albín v duchu, ale možná ne, oponoval si vzápětí. Zatím však myšlenku odložil.

Polohlasně zahájil vděčnou adoraci megalům, Vznešeným stvořitelům vesmíru velkým jako celé galaxie, za neskonalou přízeň v podobě mega-zázraku jménem *Vera*.

Den 2.

Krvavá oběť

Pětadvacetiletá astrogeoložka Fiona Campellová nesnášela vesmír. Viděla v něm něco, co sice existuje, ale hrozí tam udušení a zmrznutí, a proto nejde o vhodné místo pro pohodlný život. Nejraději setrvala v klimatizované laboratoři na Zemi a zkoumala vzorky sebrané kolegy. Žel obdržela doktorské stipendium jen od nově založené irské univerzity Molly Malone, která si zatím získávala jméno a měla málo posluchačů, a tak nabízela pouze obor kosmické geologie.

Fiona byla chudá snaživka, která se soustavně děsila záporných zůstatků na kontě a bláhově snila o výhře v loterii či výhodné partii, což ji nutilo k ryze praktickému uvažování. Když si přečetla odmítavá vyjádření od jiných přitažlivějších pracovišť, vydatně obřečela letité sny o kariéře výzkumnice léků, ale po vytažení posledního kapesníku z krabice se přeorientovala na mrazivé kameny.

Zařadili ji do týmu profesora s plnovousem padajícím až

k pupku a ještě delším jménem Mohamad Hafez Goenawan Al Jounde, které mu studenti zkrátili na přezdívku Aljou. Některé granty, na nichž pracovala pod jeho vedením, žel vyžadovaly práci přímo ve vesmíru. A nemohla pokaždé jako na potvoru onemocnět, když se zrovna chystala expedice, a tak sem tam trpěla v zajetí mizerného skafandru. Univerzita nakupovala co nejlevněji ve výprodeji použitého zboží, takže nikdy nedostala modernější typ s interním miniaturním robotkem, který uměl nejen báječně poškrábat, ale třeba i utřít nos. Na Zemi šlo o maličkosti, ale ve vakuu o vítanou úlevu.

Nyní si Fiona připadala ve skafandru jako v mučící panně a v duchu se omlouvala za své dřívější brblání, jímž otravovala kolegy, když si stěžovala na vesmírné útrapy. Až dosud remcala nad prkotinami, aspoň tak to teď viděla. Určitě ani při porodu, pokud se k němu někdy ve vzdálené budoucnosti nechá přemluvit, nebude mít břicho nafouklejší než teď a prožije i menší utrpení než palčivou bolest od zanícené osmičky vlevo dole.

Otoky umí potrápit i na přívětivé Zemi, avšak promění se v torturu v prostředí nepřejícím životu, kde se tlak udržuje jen na sedmdesáti procentech pozemské hodnoty a často kolísá. A *Vera*, jejich loď, nebo spíš troska na odpis, už neměla funkční přechodovou komoru, takže kdykoli šel někdo ven, ostatní se museli nasoukat do skafandrů a poté se odčerpal vzduch. A cpát si na hlavu těsnou helmu a zase ji stahovat, když máte místo půlky tváře míč přehuštěný okolním poklesem tlaku, to je na počůránání do plínek.

„Už je dole...“ špitla Fiona s očima zalitými slzami a podívala se na snímač skeneru.

„Jen třicet dva procent shody. Není divu,“ zabručel voják v obrněném skafandru označeném číslem 257, který se ji snažil identifikovat. „Tvůj ident ale souhlasí. Odhal dlaně, slečno,“

pokračoval zdvořilým tykáním. „Musím ti aspoň sejmout otisky prstů.“

Zatímco zápolila s rukavicemi, rozhlížela se po kabině zarovnané vědeckými přístroji. Vpředu debatoval profesor Aljou s druhým ozbrojencem s kódem 129. Oba vojáci si nekompromisně vynutili přístup na palubu.

„Poslali jsme vysílačkou, že nechceme na Šteins, tedy na asteroid 2867,“ rozhazoval učenec rukama. „Míříme sedm set megáčů od něj,“ brblal. „Proč jste nám přikázali změnit směr? Ztratili jsme tři hodiny cestou k vám. Mohli jste za námi...“

„Nemáme čas a lidi, abychom se toulali po vesmíru kvůli vrakům,“ odsekl voják 129. „Jak se tohle dokodrcalo ze Země až sem?“ rozhodil rukama. „Na který skládce jste to vyhrabali?“

„Neletěli jsme se Země,“ vrtěl Aljou hlavou. „Do pásma asteroidů nás vzal čínský důlní trajekt mířící na Jupiter. Vysadil Veru tady. Zase ji sebere, až se bude vracet, a odveze na modrou. Víme, že vypukla válka. Trčíme tady jen kvůli odvozu. Čekáme na něj. Posílal jsem jeho číslo IMTX-2168. Přiletí ale nejdřív za dva tejdny...“

„Stačí. Netřeba to opakovat,“ zarazil ho ozbrojenec. „Naši si všechny předané údaje ověří.“

Fiona si konečně stáhla rukavice a přiložila ruce na skener, který potvrdil její totožnost. Voják 257 pokýval hlavou a poté zkoumal přístroje v kabině *Very*.

„U poloviny aparátů ani netuším, k čemu slouží,“ bručel. „Musíte k nám,“ vylovil z bočního vaku skafandru neprůhledné kukly, hodil je pult a proměřil jejich teplotu.

„Látka se už ohřála. Nasadit,“ přikázal. Na okamžik se zarazil a dlouze se podíval na Fionu. „Ty si dřepni sem,“ ukázal na sedačku v koutě obklopenou analyzátory, odkud neexistoval přímý výhled ven. „Natáhni si to jen na oči.“

„A jak v tom povedu loď?“ zaprotestoval docent Quido

Humprechtstein, který měl jako jediný z pětičlenné univerzitní osádky pilotní průkaz, a tak dostal na starost řízení *Very*.

„A on ti někdo říkal, že budeš?“ ušklíbl se voják 129 a ostře zavelel: „Konec přednášky, vědátoře! Dej si kuklu na hlavu, sedni a kušuj!“

Následujících padesát minut se Fiona snažila usnout, což se jí vůbec nedařilo, a selhaly i její pokusy myslet na něco jiného, protože vše nakonec končilo u dvojí bolesti, od zubu i od břicha. Soucitný voják 257 jí naštěstí půjčil chladicí polštářek na otoky ze své soupravy první pomoci, takže trpěla jen přiměřeně. Vůbec se netěšila na závěrečnou chvíli, až si zase bude muset nasadit mučivou helmu skafandru.

Přistání začalo opravdu nedobře, protože napřed ucítila, že se vypíná umělá gravitace. Poté někam dosedli a přitažlivost se znovu obnovila, ale kupodivu pořád nedostali povel vzít si helmy. Vzápětí se ozvalo šumění vzduchu přechodové komory. Nakonec zazněl jen rozkaz, aby se postavili, ale nechali si zakryté oči a vystoupili ven. Zvedla se tedy a s oporou stěny se došourala k východu.

Hned jak prolezla výstupem z *Very*, uslyšela ženský hlas: „No, holka, ty vypadáš! Závodčí, doprovod' tu asymetrickou tvářičku na ošetřovnu.“

Poté velitelka dodala ostřejším tónem: „Ostatní k výsledku. A ten jejich vrak, tu prehistorickou kartografickou loď, co si koupili od šrotovací služby za pár šupů, tu důkladně prošťárejte. A vyžádejte si ze Země její původní technickou dokumentaci. Jakékoli dodatečné úpravy proveďte dvojnásobně!“

„Opři se o mne, slečno. Půjdeš poslepu,“ zaslechla Fiona výzvu od muže, který měl úplně jiný tón hlasu než voják, jenž ji předtím kontroloval. Vzápětí ucítila ruku, a tak se do ní zavěsila a ťapkala chodbami v mírném záklonu, s břichem vyvaleným před sebou jako těhulka těsně před termínem.

Cestou se silně klepala nervozitou, protože se právě chystala porušit závažný devatenáctý paragraf vesmírného práva, za což se dával trest smrti, ale věřila, že její tres bude připsán horečce. Snažila se myslet pouze na slíbenou odměnu, na svá kouzelná vrátka do říše snů.

*

Doktorka Barbie Bunkerová proklínala rodiče za křestní jméno, které jí dali. Představovalo úvodní malér jejího života, za nímž následovaly další až k práci ošetřovatelky na válečné lodi. Nezáživnou službu jí zkrášlovaly leda pohledy na bankovní konto. Ve vesmíru neměla žádné výdaje, pouze příjmy z výplat vysokých žoldů.

A tuhle radost jí právě zkazila skutečnost, že *Julia* bude vyzbrojena passapertory, což znamenalo i možné vyslání do bitvy. I když na ni ještě nedošlo, ošetřovna se už plnila raněnými, kteří si nedali pozor při nebezpečné výrobě kamenného opevnění.

„*Bíbí, pošlu ti zub na prioritní ošetření,*“ ozvalo se z komunikátoru. Velitel letové paluby použil její přezdívku, kterou si sama navrhla jako své oficiální označení, aby pořád neslyšela oslovení Barbínko či ještě protivnější povykování: „Bárbínkóóó!“

„Roger, ošetřím zub,“ potvrdila předpisově příjem příkazu, aniž přerušila zavazování levé ruky muže, který si narazil zápěstí. Když ho propustila, vstoupil dovnitř závodčí, do něhož byla zavěšená rozklepaná holka v odrbaném skafandru. Měla zavázané oči a nakynuté břicho.

„Vnější osoba!“ hlásil dozorčí hned od dveří. „Neuvádět před ní žádná jména a údaje.“

„Oukej,“ přikývla doktorka. Zapnula zubního robota a zkoumala otok na levé tváři pacientky. „Mohu jí sundat pásku z očí?“

Potřebuji je vyšetřit,“ zeptala se. Závodčí chvíli mlčel, asi komunikoval s velitelem, než souhlasil: „Povoleno.“

Osvobodila holce oči a posvítila do nich. Zánět je našťeství nezasáhl. Posadila ji do křesla a nakázala robotovi, aby jí zrentgenoval celou ústní dutinu. Na snímku spatřila infekci, ale v poměrně malé části kolem zubu. Někdo ho nedávno neodborně vrtal. Možná se tím amatérským zásahem dostaly do osmičky mikroby nebo plíseň, což se v kosmických podmínkách, zejména na starších lodích, stávalo docela často. A holka měla na sobě skafandr, který nepochybně zažil i počátky dobývání vesmíru, takže určitě dorazila na něčem podobně letitém.

„V kterém jsi měsíci?“ otázala se Barbie, aby věděla, jaké má vybrat anestetikum.

„Snad v žádném,“ vzdychla ošetřovaná. „Jen se mi nafoukl pupek na tympán.“

Doktorka nakázala holce sundat si skafandr. Sonarem proskenovala její bledé vystouplé břicho, které jako by ani nepatřilo ke zbytku těla. Neobjevila nic vážného, jen hromadu plynů ve střevech. Jídlo asi taky nakupovali ve výprodeji prošlého zboží. Zkusila jí pro jistotu i těhotenský rychlo-test, ale opravdu vyšel negativně.

„A zub začal kdy?“ vyzvídala soucitně, protože sama měla ještě větší panděro, ale ne od nadýmání, nýbrž poctivě vyžrané.

„Ozval se už na Zemi,“ špitla pacientka. „V nemocnici Yucca mi ho chtěl vyškubnout doktor Palanis, nebo Palanda, tak nějak,“ doplnila. „Ale nakonec to polevilo, i když asi jen dočasně.“

„To se stává,“ přitakala Barbie mdlým hlasem a pevně sevřela hranu stolu, aby šokem nespadla ze židle. Ovládla se a předstírala, že zkoumá rentgenový snímek.

„Pod modrou oblohou bych ti zkusila osmičku přeléčit. V temném kosmu musí ven,“ sdělila nález. Injekcí obstríkla

bolavou dásěň a počkala, až anestetikum zabere. Naprogramovala robota, který se postaral o bravurní vyškubnutí zubu i s dvojicí kořenů.

Vrazila holce do pusy tampon, aby sál krev, a zakrvácenou osmičku hodila do koše na biologický odpad.

„Mám zdravotní pojistku. Kryje to?“ zahuhňala pacientka se zavřenou pusou, protože mezi čelistmi svírala tampón.

„Dle mezinárodních úmluv se první pomoc poskytuje ve vesmíru zadarmo,“ uklidnila ji Barbie. „Až to přestane krvácet, vyndat vložku a každou hodinu vyplachovat ústní vodou. Doporučuji něco s chlorhexidinem diglukonátem. Na břicho bude nejlepší simetikon a mátový čaj. Horečka by měla spadnout sama,“ napsala vše na folii, kterou strčila závodčímu. „Ať jim překontrolují lékárnou,“ nařídila. „Pokud to nemají, skladník může brát mé lejstro jako recepis a vydat jim to.“

„Dík,“ brumlala holka a za vydatné pomoci průvodce se zase nemotorně soukala do historického exempláře kosmického oděni. Sama si pak poslušně zakryla oči a nechala se odvést zpět k svému vřaku.

Když zmizeli, doktorka vyvolala seznam pacientů čekajících na zavolání. Bylo jich ještě devět, ale krátkou pauzu si mohla udělat. Vylovila z koše vytržený zub, kleštěmi ho rozlomila a lupou prozkoumala plombu. Očistila ji od cementu a pinzetou z ní vyjmula zprávu napsanou tak titěrným písmem, že ji musela číst pod mikroskopem.

Dlouze vzdychla a vše ihned hodila do pece na ničení biologických vzorků, aby se to tam spálilo na prach. Dala lodní AI pokyn, ať jí pošle dalšího pacienta v pořadí. Ošetřovala úrazy a v duchu přitom přemýšlela o svém hloupém osudu.

*

Její život začal křestním jménem panenky, jíž se vůbec nepodobala. Odmala postavou připomínala zápasnici sumo, přestože se nikdy nevěnovala tomuto ani jinému sportu, tedy až na humorné kavářenské soutěže v tom, kdo slupne víc dortů. Studium jí naštěstí šlo stejně dobře jako přibírání na váze, jen peníze chyběly, a tak přijala stipendium od armády. Prolezla medicínou a nechala se zařadit mezi personál vojenského rehabilitačního ústavu.

Sblížila se tam s předčasně penzionovaným admirálem Charlesem Bunkerem, který se vzpamatoval ze zásahu střepinou. Byl sice o dvaatřicet let starší než ona, ale bezdětný a pořád pohledný a šarmantní muž, alespoň na první pohled. Později se dozvěděla, že nadělal dluhy svou vášní pro sexuální robotky, u nichž se prý snažil zapomenout na bolesti páteře.

Nabídl ošetřovatelce obchod. Vezme si ji za manželku a ona postupně zhorší jeho zranění tak, že na ně zemře. Armáda jí poté vyplatí vysokou pojistku za válečný úraz. Z její části se umoří hypotéka, kterou zatížil domek, v němž žila jeho sestra s rodinou. Zbytek recoinů vystačí vdově na pohodlný život.

Barbie to přijala. Věděla, jak podobnou věc provést, takže se napůl vyléčený úraz brzy stal fatálním a po roce a půl už se slzami v očích přijímala kondolence na vojenském pohřbu za mohutného dunění kanónů.

Zde pohádka končila. Hypotéka na domě byla prioritní a nakynutá o lichvářské úroky, o čemž se „drahý“ zesnulý ani nezmínil. A banka se vztekala, protože doufala, že už brzy celou nemovitost zabaví, takže si připočítala i exekuční poplatky a shrábla veškeré peníze.

Navíc admirál diktoval své paměti do malé redakční AI, již ukrýval v tajné přihrádce stolu. Jeden čiperný odhadce majetku, který vypočítával dědickou daň, vše našel dříve než vdova.

Důsledky vypadaly prachbídně. Obvinění ze zabití a pojišťovacího podvodu, v součtu nejméně pětadvacet let nucených prací v tropech.

Barbie si už připravovala jed, když vtom dostala návrh, jak by si mohla prodloužit život. Charlesovy paměti jí budou věnovány za jednu protislužbu prvomemistům. Tu však nesmí odmítnout nebo předstírat, že nerozuměla. Až uslyší heslo *doktor Palanis nebo Palanda, tak nějak*, musí se maximálně snažit.

Když na to kývla, absolvovala školení o metodách, jimiž jí v budoucnu mohou být nenápadně předány bližší pokyny. Nakonec obdržela příkaz, aby se přihlásila ke službě na vesmírných válečných lodích.

Armádní velení jí coby vdově po admirálovi Bunkerovi překvapivě přiznalo vysoký stupeň prověrky a zařadilo ji na elitní *Julii*. Uvítala parádní žold a v duchu doufala, že v kosmu ji stejně nikdo nekontaktuje. Znovu se mylila. Měla talent činit chybné předpoklady.

*

Po celou dobu, kdy ošetřovala úrazy z opevňovacích prací, se soužila chmurnými úvahami, jak má na výzvu zareagovat. Voják tělem i duší, zcela oddaný své vlasti, by incident obratem nahlásil, požádal o pistoli a vyrazil na cestu ke všem čertům. To tak! Vzala si za manžela admirála, který byl vskutku oddaný vlasti až do roztrhání těla i duše. Tě cizí především!

Nakonec si zvolila lehkou protislužbu coby méně bolestivé řešení. Měla jen v budoucnu podpořit myšlenku, že se stav pacientky zhoršil a musí ji přijmout na ošetřovnu. A pak ještě drobnost. Až uslyší, že se holka blíží, má se pokusit o omámení Aviena Helma, pokud to půjde. Nežádali, aby ho zabila,

pouze si přáli, aby něčím krátkodobě oslabila jeho pozornost, za což jí přislíbili částku rovnající se vyplacené pojistce po admirálovi.

Zpráva končila sdělením, že dostane Charlesovy paměti, i když vykoná jen první část úkolu, a nechyběla ani poznámka, že posádka *Julie* zůstane naživu. Jen se z ní něco odveze. Věděla co. A vůbec jí to nevadilo, spíše naopak.

Pokud zmizí passapertory, odstraní se i důvod, proč by se válečná loď vydávala do bitvy, v níž by mohla utrpět nemilé běbíčko i Barbínka. Vlastně by jim měla poděkovat.

*

Prověrka *Very* skončila. Země a Jupiter potvrdily pravdivost veškerých údajů. Staříčká loď byla znovu eskortována do vzdálenosti sto megametru od asteroidu, teprve pak si její osádka směla sundat kukly a pokračovat sama. Získala svolení prozkoumat *Vetřelce* a naměřit data, jimiž jeho objevitelé potřebovali doplnit sporné body ve svém článku. Nedostala ovšem tuto výsadu jen tak na čestné slovo. Opatrní vojáci do ní namontovali monitorovací systém vnější komunikace a poziční hlásič.

Profesor Aljou se kysele mračil nad ztrátou soukromí, ale mlčel. Výzkumná zpráva o složení *Vetřelce* by se totiž mohla vyšplhat až k vědeckému impakt-faktoru padesát, alespoň dle předběžného odhadu recenzentů. Osádka *Very* z toho obdrží sice jen pětiprocentní spoluautorství, ale i tak půjde o významný zápis do *curricula vitae* každého z nich.

Den 3.